

הלכות תמידין ומוספין פרק ח

א. ביום חמשים מספירת העמר הוא חג השבועות, והוא יום עצרת. וביום זה מקריבין מוסף כמו מוסף ראש חודש: שני פרים ואיל ושבעה כבשים, כלם עולות; ושעיר, חטאת. ואלו הן הקרבנות האמורות בחמש הפקודים, והן מוסף היום.

ב. ועוד מביאין יתר על המוסף ביום הזה, מנחה חדשה שתי הלחם. ומקריבין עם הלחם: פר ושני אילים ושבעה כבשים, הכל עולות; ושעיר, חטאת; ושני כבשים, זבח שלמים. ואלו הן הקרבנות האמורות בחמש ויקרא.

ג. נמצא הקרב ביום זה, יתר על שני התמידין: שלושה פרים ושלושה אילים וארבעה עשר כבשים, הכל עשרים בהמה עולות; ושני שעירים, חטאות נאכלים; ושני כבשים, שלמים נאכלים.

ד. שתי הלחם אינן באין אלא מן הארץ, ומן החדש שנאמר "ממושבתיכם תביאו לחם תנופה . . ." (ויקרא כג, יז); לא מצאו חדש, יביאו מן העליה. חטים שירדו בעבים יש בהם ספק אם קורא אני בהם "ממושבתיכם", או אינם "ממושבתיכם". לפיכך לא יביא; ואם הביא, כשר.

ה. וכיצד היו עושין: מביאין שלוש סאין חטין חדשות, ושפין אותן ובוטטין בהן, בדרך כל המנחות; וטוחנין אותן סלת, ומנפין מהן שני עשרונות בשתיים עשרה נפה. והשאר נפדה, ונאכל לכל אדם; וחיב בחלה ופטור מן המעשרות, כמו שבארנו.

ו. שתי הלחם, שהן מן החדש צריכין לבוא עשרון מכל סאה ומחצה, ומנפין אותן בשתיים עשרה נפה. ולחם הפנים, שהוא בא מן הישן די לו באחת עשרה נפה; והוא בא עשרון מכל סאה. אבל העמר, שהוא בא משעורים חדשות אינו בא מן המבחר אלא משלוש סאין, ובשלוש עשרה נפה. וכלן אם רבה במדת הסאין שבאין מהן, או מעט פשרות.

ז. ולוקחין שני העשרונות, ולשין אותן אחת אחת; ואופין אותן אחת אחת. ולישתן ועריכתן, בחוץ; ואפיתן בפנים, ככל המנחות. ואין עשיתן דוחה יום טוב, ואין צריך לומר שבת אלא אופין אותן מערב יום טוב: שנאמר "הוא לבדו יעשה לכם" (שמות יב, טז) "לכם", ולא לגבוה. היה ערב יום טוב שבת, אופין אותן מערב שבת, ונאכלות בשלישי לאפיתן, שהוא יום טוב.

ח. והרי מפרש בתורה שהם חמץ. וכיצד עושה: מביא שאור ממקום אחר, ונותנו לתוף העשרון; וממלא העשרון סלת, ומחמצו באותו השאור. ומרבעות הן ארך כל חלה שבעה טפחים, ורחבה ארבעה טפחים, וגבהה ארבע אצבעות.

ט. כיצד הנפת הלחם, עם שני כבשי השלמים: מביא שני הכבשים, ומניף אותם כשהם חיים שנאמר "והניף . . . אתם . . . תנופה" (ויקרא כג, כ); ואם הניף זה בפני עצמו וזה בפני עצמו, יצא. ואחר כך שוחטין אותן, ומפשיט, ולוקח חזה ושוק מכל אחד משניהן, ומניחן בצד שתי הלחם; ומניח שתי

יָדְיוּ מִלְמָטָן, וּמִנִּיף הַכֹּל כְּאַחַד בַּמִּזְרָח בְּמָקוֹם כָּל הַתְּנוּפוֹת,
מוֹלִיךְ וּמִבִּיא, מַעֲלָה וּמוֹרִיד. וְאִם הֵנִיפָן אֶחָד אֶחָד, יֵצֵא.

י. וְאַחֵר כֶּךָ מִקְטִיר אֲמוּרֵי שְׁנֵי הַכִּבְשִׁים, וְשֹׂאֵר הַבָּשָׂר נֹאכֵל
לְפוֹהֲנִים. וְכֵן שְׁתֵּי הַחֲלוֹת נוֹטֵל פּוֹהֵן גָּדוֹל אַחַת מֵהֶן, וְהַשְּׁנִיָּה
מִתְחַלֶּקֶת לְכָל הַמְשָׁמְרוֹת; וְשְׁתֵּיהֶן נֹאכְלוֹת כָּל אוֹתוֹ הַיּוֹם וְחֲצִי
הַלַּיְלָה, כִּבְשָׂר קָדְשֵׁי קָדָשִׁים.

יא. שָׁחַט שְׁנֵי כִבְשִׁים עַל אַרְבַּע חֲלוֹת אִם אָמַר יִקְדָּשׁוּ שְׁתֵּים
מִתּוֹךְ אַרְבַּע, מוֹשֵׁךְ שְׁתֵּים מֵהֶן וּמִנִּיפָן; וְהַשֹּׂאֵר, פּוֹדִין אוֹתוֹ
בַּפָּנִים, וְנֹאכְלִין בַּחוּץ, כְּשֹׂאֵר הַחֲלִין. וְאִם לֹא הִתְנָה, לֹא קָדַשׁ
הַלֶּחֶם.

יב. שָׁחַט אַרְבָּעָה כִּבְשִׁים עַל שְׁתֵּי חֲלוֹת מוֹשֵׁךְ שְׁנֵים מֵהֶם,
וְזוֹרֵק דָּמָן שְׁלֹא לְשָׁמֶן; וּמִנִּיף הַשְּׁנִים הַנְּשֹׂאָרִים הַכָּשָׁרִים, עִם
שְׁתֵּי הַלֶּחֶם.

יג. שְׁתֵּי הַחֲלוֹת, מַעֲכָבוֹת זֶה אֶת זֶה. וְשְׁנֵי הַכִּבְשִׁים, מַעֲכָבִין זֶה
אֶת זֶה: מִת אֶחָד מִשְׁנֵיהֶם, אוֹ בָרַח, אוֹ נַעֲשֶׂה טְרֶפֶה יִקַּח זֶה
לְשָׁנִי; שָׁחַט אֶחָד לְשָׁמוֹ, יִקַּח לוֹ זֶה.

יד. שְׁתֵּי הַלֶּחֶם, מַעֲכָבִין אֶת הַכִּבְשִׁים; וְשְׁנֵי הַכִּבְשִׁים, אֵינָן
מַעֲכָבִין אֶת הַלֶּחֶם. וְאִם הוֹנְפוּ עִם הַכִּבְשִׁים, מַעֲכָבִין זֶה אֶת
זֶה: וְאִם אָבַד הַלֶּחֶם, יֵאבְדוּ הַכִּבְשִׁים; וְאִם אָבְדוּ הַכִּבְשִׁים,
יֵאבַד הַלֶּחֶם, וְיָבִיאוּ לֶחֶם אֲחֵר, וּכְבָשִׁים אֲחֵרִים.

טו. שְׁתֵּי הַלֶּחֶם הַבָּאוֹת בַּפָּנִי עֲצָמָן בְּלֹא כִבְשִׁים, פִּיֻּצַּד עוֹשִׁין
בָּהֶן: יוֹנְפוּ; וְתַעֲבֹר צוּרְתָן, וַיֵּצְאוּ לְבֵית הַשְּׂרֵפָה גִּזְרָה שְׁמָא
יִמָּצְאוּ כִבְשִׁים לְשָׁנָה הַבָּאָה, וְיָבִיאוּ לֶחֶם בְּלֹא כִבְשִׁים.

טז. הַפֶּר וְשְׁנֵי הָאֵילִים וְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׁים וְהַשְּׂעִיר, הַבָּאִים בַּיּוֹם
זֶה בַּגִּלָּל הַלֶּחֶם אֵינָן מַעֲכָבִין אֶת הַלֶּחֶם, וְלֹא הַלֶּחֶם מַעֲכָבִין.

יז. שְׁנֵי פָרִים שְׁלֹמוֹסָף הַיּוֹם, וּפֶר הַבָּא בַּגִּלָּל הַלֶּחֶם אֵינָן
מַעֲכָבִין זֶה אֶת זֶה. אֵיל שְׁלֹמוֹסָף הַיּוֹם, וְשְׁנֵי אֵילִים הַבָּאִים
בַּגִּלָּל הַלֶּחֶם אֵינָן מַעֲכָבִין זֶה אֶת זֶה. שִׁבְעָה כִבְשִׁים שְׁלֹמוֹסָף
הַיּוֹם, וְשִׁבְעָה כִבְשִׁים הַבָּאִים בַּגִּלָּל הַלֶּחֶם אֵינָן מַעֲכָבִין זֶה אֶת
זֶה. וְאִם נִשְׁחָטוּ, כֻּלָּן מַעֲכָבִין זֶה אֶת זֶה.

יח. הַתְּמִידִין אֵינָן מַעֲכָבִין אֶת הַמוֹסָפִין, וְלֹא הַמוֹסָפִין מַעֲכָבִין
אֶת הַתְּמִידִין; וְלֹא הַמוֹסָפִין מַעֲכָבִין זֶה אֶת זֶה, וְלֹא מִנִּין
הָעוֹלוֹת כֻּלָּן מַעֲכָבִים. פִּיֻּצַּד: הָרִי שְׁלֹא מָצְאוּ אֵלָּא שְׂשֵׁה כִבְשִׁים,
מִקְרִיבִין שְׂשֵׁה; אִפְלוּ לֹא מָצְאוּ אֵלָּא אֶחָד, מִקְרִיבִין אוֹתוֹ:
בֵּין בְּרֹאשֵׁי חֲדָשִׁים, בֵּין בִּימֵי הַמוֹעֲדוֹת וְהַשְּׁבֹתוֹת. וְאֵינָן חִיבִין
לְהִקְרִיב הַשֹּׂאֵר לְמִחָר, אוֹ לְמוֹעֵד אֲחֵר; אֵלָּא כָּל קָרְבָּן צָבוּר
שֹׁעֵבֵר זְמָנוֹ, בָּטֵל קָרְבָּנוֹ.

יט. לֹא מָצְאוּ אֵלָּא שְׁנֵי כִבְשִׁים אִם יִקְרִיבוּ אוֹתָן לְמוֹסָף הַיּוֹם,
אֵין לָהֶן תְּמִידִין לְמִחָר הָרִי הַדָּבָר שְׁקוּל: אִם הִקְרִיבוּם לְמוֹסָף
הַיּוֹם, הִקְרִיבוּ; וְאִם רָצוּ לְהַנִּיחָם לְמִחָר לְתְּמִידִין, יִנִּיחוּ.